

Kniha Daniel — sto čtyřicátá devátá

Tajemství Boží zjevené: sjednocení božství a lidství

Jeff Pippenger

2024-03-21

Zvažovali jsme dějiny znázorněné ve čtyřicátém verši jedenácté kapitoly Daniela. Nyní se zabýváme vnitřní dějinnou linií v rámci tohoto verše, která představuje dějiny protestantského rohu zemské šelmy. Jako výchozí bod používáme spojení dvou Ezechielových holí ve třicáté sedmé kapitole, abychom určili tajemství Boží — totiž Krista, který při příchodu třetího anděla spojuje své božství s lidstvím. Řádek za řádkem bylo poselství tajemství Božího, o němž Jan uvedl, že bude dokončeno při troubení sedmé polnice, zvláštním způsobem posláno do Laodiceje skrze apoštola Pavla. Svědectví Ezechiela, Jana a Pavla se shoduje v témž tajemství Božím, které bylo představeno v poselství Jonese a Waggonera v roce 1888; to bylo poselství pro Laodiceu.

Neboť bych chtěl, abyste věděli, jak veliký zápas vedu pro vás i pro ty, kteří jsou v Laodiceji, a pro všechny, kteří nespátřili mou tvář v těle; aby jejich srdce byla potěšena, jsouce spojena v lásce, a aby dospěli ke všemu bohatství plné jistoty porozumění, k poznání tajemství Boha i Otce i Krista; v němž jsou skryty všechny poklady moudrosti a poznání. Koloským 2,1–3.

Dílo smíření, spojení dvou holí božství a lidství, začalo, když přišel třetí anděl, avšak Pavel hovoří o konečném a dokonalém naplnění spojení dvou holí, jímž je tajemství Boží. Proto toto poselství označuje jako poselství Laodiceji, které poprvé přišlo v roce 1856, poté bylo zopakováno v roce 1888 a nakonec nalezlo své dokonalé naplnění dne 11. září 2001. Pavel určuje chrám v dvojí přirozenosti, když předložil tajemství Boží, které mělo být dokončeno při troubení sedmé polnice. Toto tajemství rozděluje na hlavu a tělo.

A on jest hlavou těla, církve; on jest počátek, prvorozený z mrtvých, aby ve všem měl prvenství. Neboť se Otcí zalíbilo, aby v něm přebývala veškerá plnost; a aby skrze něho smířil se sebou všechny věci, když způsobil pokoj skrze krev jeho kříže; skrze něho, pravím, ať již věci na zemi, nebo věci v nebesích. I vás, kteří jste kdysi byli odcizeni a nepřátelé v mysli pro zlé skutky, nyní smířil v těle jeho masa skrze smrt, aby vás postavil před svou tvář svatě, bez úhony a bez obvinění, jestliže totiž setrváte ve víře, pevně založeni a stálí, a nedáte se odvrátit od naděje evangelia, které jste slyšeli a které bylo kázáno všemu stvoření pod nebem; jehož služebníkem jsem se já Pavel stal; nyní se raduji ve svých utrpeních pro vás a doplňuji na svém těle, co zbývá do míry Kristových soužení pro jeho tělo, jímž jest církev; jejíhož služebníkem jsem se stal podle správy Boží, která mi byla dána pro vás, abych naplnil slovo Boží. Koloským 1,18–25.

Kristus je hlavou, která má mít ve všem prvenství, a Jeho církev je tělem. Hlava a tělo společně představují spojení božství s lidstvím a je zde rovněž označena ještě další důležitá skutečnost. Vztah hlavy a těla spočívá v tom, že hlava má mít nad tělem prvenství. U lidstva, které bylo stvořeno k Božímu obrazu, mají vyšší schopnosti (hlava) vládnout nad nižšími schopnostmi (tělem). Společně tvoří jednu bytost, anebo v terminologii chrámu, který měl Jan změřit,

představují svaté místo (lidství, tělo) a nejsvětější místo (božství, hlava). To, jak jsou tyto dvě části spojeny v „jeden prut“ neboli jedno tělo, je dílem „smíření“. Pavel pokračuje:

Jejmž jsem se stal služebníkem podle Boží správy, která mi byla dána pro vás, abych naplnil slovo Boží; totiž tajemství, které bylo skryto od věků a od pokolení, nyní však bylo zjeveno jeho svatým. Jim chtěl Bůh oznámit, jaké je bohatství slávy tohoto tajemství mezi pohany; jímž jest Kristus ve vás, naděje slávy. Jeho zvěstujeme, napomínající každého člověka a učíce každého člověka ve vši moudrosti, abychom postavili každého člověka dokonalého v Kristu Ježíši. K tomu také pracuji a zápasím podle jeho působení, které ve mně mocně působí.
Koloským 1,25–29.

Dokonalost sto čtyřiceti čtyř tisíc, která představuje „každého člověka dokonalého v Kristu“, je „tajemstvím Božím“, jímž je spojení božství s lidstvím, anebo, jak to vyjadřuje Pavel, „Kristus v“ lidstvu, „naděje slávy“. Ve dnech troubení sedmé polnice je toto tajemství dokonáno. Když Ezechiel označuje toto spojení, používá dvě hole, jednu pro severní království a jednu pro jižní království, aby označil symbolickou spojitost, která představuje chrám číslem „čtyřicet šest“. Hůl symbolické spojitosti „čtyřicet šest“ má být spojena se symbolickou spojitostí „dvě stě dvacet“.

Dvě stě dvacet je symbolem božství spojeného s lidstvím. Od vydání Bible krále Jakuba roku 1611 až po první předložení Millerova poselství roku 1831 a následně po zveřejnění tohoto poselství roku 1833 ve Vermont Telegraph uplynulo dvě stě dvacet let. Millerovo poselství bylo formalizací rozmnožení poznání, které bylo odvozeno z Bible, když byla kniha Daniel v roce 1798 odpečetěna. Na počátečním datu roku 1611 byl zveřejněn božský dokument a na koncovém datu roku 1831 došlo k lidskému zveřejnění založenému na božské pravdě, která byla v roce 1798 odpečetěna.

Tato tři data nepředstavují pouze dvě stě dvacet let, nýbrž také strukturu hebrejského slova „Pravda“, které vzniká spojením prvního, třináctého a posledního písmene hebrejské abecedy, aby utvořilo slovo „Pravda“. Božské zveřejnění na počátku a lidské zveřejnění na konci, a rok 1798 představuje rozmnožení poznání, které mělo zjevit třídu bezbožných osob, jež toto poznání odmítly, a tím představovaly třinácté písmeno, které je symbolem vzpoury. Toto spojení dvou set dvaceti let bylo ustanoveno v hnutí prvního anděla a hnutí třetího anděla poskytuje druhého svědka.

V roce 1776 byl zveřejněn božský dokument, Deklarace nezávislosti, a o dvě stě dvacet let později, v roce 1996, byl zveřejněn lidský dokument, časopis The Time of the End. Tento lidský dokument vzešel z rozmnožení poznání, které bylo dáno v době konce roku 1989 a které, stejně jako v roce 1798, vyvolalo vzpouru proti božskému poselství představovanému Deklarací nezávislosti. Rozmnožení poznání v roce 1996 označilo budoucnost Ameriky, když při brzy přicházejícím nedělním zákoně ztratí svobodu a nezávislost, které vyhlásila v roce 1776. To poskytuje druhé svědectví, že číslo dvě stě dvacet představuje spojení božství s lidstvím, a toto druhé svědectví bylo předloženo s podpisem „Truth“ a bylo zastoupeno prvním svědectvím v dějinách prvního anděla (prvního) a druhým svědectvím v dějinách třetího anděla (posledního).

Rok 1776 rovněž označil počátek období, které předcházelo skutečnému počátku zemské šelmy jako šestého království biblického prorocství. V onom přípravném období byl podpis pravdy znovu

určen rokem 1776, jenž označil počátek Spojených států, a rokem 1798, jenž označil počátek Spojených států jako šestého království biblického proroctví. Uprostřed této počáteční a závěrečné historie označil rok 1789 ústřední písmeno, když třináct kolonií ratifikovalo Ústavu. Každé z těchto tří dat představuje „mluvení“ Spojených států: Deklaraci nezávislosti v roce 1776, Ústavu v roce 1789 a Zákony o cizincích a pobuřování v roce 1798. Tato historie představuje dvacet dva let, což je desátek neboli jedna desetina ze dvou set dvaceti, a proto rovněž představuje symbol spojení Božství s lidstvím.

Jeho znázornění se týká dějin šelmy ze země, která je vylíčena tak, že začíná jako beránek (božství) a končí jako drak (lidství). Rok 1776 začíná Vyhlášením nezávislosti, jež označuje božství, a zákony o cizincích a pobuřování představují lidství; a v oněch dvaadvaceti letech, které předcházely počátku vlády šelmy ze země jako šestého království biblického proroctví, je předobrazem přechod od beránka k draku.

Počátek dvou tisíc pěti set dvaceti let soudu nad jižním královstvím Judy souvisí s počátkem dvou tisíc tří set let z Daniela 8,14. Pošlapávání svatyně a zástupu v Judsku začalo roku 677 př. Kr. a proroctví o dvou tisících třech stech letech započalo o dvě stě dvacet let později, roku 457 př. Kr. Hůl jižního království Judy je spojena se symbolem čtyřiceti šesti se severním královstvím a je také spojena s dvěma tisíci třemi sty lety prostřednictvím vazby dvou set dvaceti.

Pavel prohlásil, že je služebníkem Boží správy, a poté správu, jejímž byl služebníkem, vymezil jako Boží tajemství, jímž je Kristus ve vás, naděje slávy. Tuto pravdu dále rozvádí, když píše Timoteovi.

A bezpochyby veliké jest tajemství zbožnosti: Bůh zjeven jest v těle, ospravedlněn v Duchu, ukázal se andělům, kázán jest pohanům, uvěřeno v něho na světě, přijat vzhůru do slávy. 1 Timoteovi 3,16.

Pavel zde říká, že tajemstvím zbožnosti je Bůh zjevený v těle. Bůh je hlavou a tělo je tělem. Tajemství zbožnosti je Kristus ve věřících; je to spojení božství s lidstvím. Pavel rovněž používá metaforu manželství, stejně jako Ozeáš.

Neboť jsme údy jeho těla, z jeho masa a z jeho kostí. Proto opustí člověk otce i matku a připojí se ke své ženě, a ti dva budou jedno tělo. Toto tajemství je veliké; já však mluvím o Kristu a o církvi. Efezským 5,30–32.

Ve třicáté sedmé kapitole, když Ezechiel označuje smlouvu posledních dnů, což je obnovená smlouva s těmi, kdo jsou označeni jako sto čtyřicet čtyři tisíc, podává názorný obraz spojení dvou holí. Tyto dvě hole, řádek za řádkem, zahrnují Ozeášovu a Pavlovu manželskou metaforu. Když byly spojeny dohromady, neměly již být dvěma národy, nýbrž jedním národem, navěky.

A učiním z nich v zemi na horách Izraele jediný národ; a jeden král bude králem pro ně všechny. Nebudou již více dvěma národy ani už nikdy nebudou rozděleni ve dvě království. Ani se již více nebudou poskvřňovat svými modlami ani svými ohavnostmi ani žádným ze svých přestoupení; ale vysvobodím je ze všech jejich sídel, v nichž zhřešili, a očistím je. Tak budou mým lidem a já budu jejich Bohem. Ezechiel 37,22.23.

Spojení u Ezechiele ukazuje, kdy již nejsou více rozdělení, ani už nehřeší, kdy jsou očištěni a kdy je Bůh jejich jediným Bohem a mají pouze jednoho krále. Dne 22. října přišel Posel smlouvy náhle do chrámu, aby „očistil“ svůj lid. Přišel přijmout království, jehož lid měl podle Petra tehdy být královstvím kněží a králů. V ten den také přišel ženich ke svatbě, což je tajemství, které označují Pavel a Ozeáš a které představuje spojení božství s lidstvem. Jan ukazuje, že ono tajemství, které Pavel označuje jako „Kristus ve vás, naděje slávy“, mělo být dokonáno ve dnech hlasu sedmého anděla.

Ale ve dnech hlasu sedmého anděla, když začne troubit, bude dokonáno tajemství Boží, jak to oznámil svým služebníkům, prorokům. Zjevení 10,7.

Sedmý anděl je třetí běda, která přišla 11. září 2001. Sedmý anděl začal troubit, když v dějinách roku 1844 přišel třetí anděl, a dále, avšak vzpoura roku 1863 zabránila tomu, aby bylo dílo dokončeno. Třetí anděl přišel a sedmá polnice začala znovu znít 11. září 2001, a tentokrát má být „tajemství Boží“ „dokonáno“. Tímto „tajemstvím“ je spojení božství s lidstvem, které vytváří sto čtyřicet čtyři tisíc, kteří se pak stávají Božím praporcem a vojskem. Z tohoto důvodu začíná třicátá sedmá kapitola Ezechiele tím, že je Ezechiel vzat do údolí mrtvých suchých kostí. Tyto kosti představují laodicejský adventismus k 11. září 2001, a z tohoto důvodu Pavel adresuje své evangelium tajemství Božího Laodicejským.

Neboť bych chtěl, abyste věděli, jak veliký zápas vedu pro vás i pro ty, kteří jsou v Laodiceji, i pro všechny, kdo nespátřili mou tvář v těle; aby jejich srdce byla potěšena, spojena v lásce a vedena ke všemu bohatství plné jistoty porozumění, k poznání tajemství Boha i Otce i Krista; v němž jsou skryty všechny poklady moudrosti a poznání. Koloským 2,1–3.

To je také popis, který sestra Whiteová spojuje s mrtvými suchými kostmi z Ezechiele.

„Toto přirovnání o suchých kostech se však nevztahuje pouze na svět, nýbrž také na ty, jimž bylo dopráno velké světlo; neboť i oni jsou jako kostry v údolí. Mají podobu lidí, tělesnou stavbu; nemají však duchovní život. Toto podobenství však nenechává suché kosti pouze spojit se v lidské tvary; neboť nestačí, aby tu byla souměrnost údů a rysů. Dech života musí oživit těla, aby se mohla postavit zpříma a probudit se k činnosti. Tyto kosti představují dům izraelský, Boží církev, a nadějí církve je oživující vliv Ducha svatého. Pán musí dechnout na suché kosti, aby ožily.

„Duch Boží se svou oživující mocí musí být v každém lidském nástroji, aby každý duchovní sval a šlacha byly uvedeny v činnost. Bez Ducha svatého, bez dechu Božího, nastává ochablost svědomí a ztráta duchovního života. Mnozí, kteří postrádají duchovní život, mají svá jména v církevních seznamech, avšak nejsou zapsáni v Beránkově knize života. Mohou být připojeni k církvi, ale nejsou sjednoceni s Pánem. Mohou být horliví v plnění určitého souboru povinností a mohou být pokládáni za živé; avšak mnozí patří mezi ty, kdo mají „jméno, že žiješ, ale jsi mrtev“.

„Nedojde-li k opravdovému obrácení duše k Bohu; neoživí-li životodárný dech Boží duši k duchovnímu životu; nejsou-li ti, kdo se hlásí k pravdě, vedeni zásadou zrozenou z nebe, pak nejsou zrozeni z neporušitelného semene, které žije a zůstává na věky. Nespoléhají-li na

spravedlnost Kristovu jako na svou jedinou jistotu; nepřipodobňují-li se jeho charakteru a nepracují-li v jeho duchu, jsou nazí, nemají na sobě roucho jeho spravedlnosti. Mrtví jsou často vydáváni za živé; neboť ti, kdo uskutečňují to, co podle svých vlastních představ nazývají spasením, nemají v sobě Boha, který v nich působí, aby chtěli i činili, co se jemu líbí.“

„Tuto třídu výstižně představuje údolí suchých kostí, které Ezeiel spatřil ve vidění.“ Review and Herald, 17. ledna 1893.

Poselství Laodiceji bylo adventismu poprvé předloženo v roce 1856, právě v tom roce, kdy Pán otevřel postupující světlo o „sedmi časech“ v dvacáté šesté kapitole Levitiků. Poselství roku 1856, sestávající z vnitřního poselství vyzývajícího k pokání a z vnějšího prorockého poselství, bylo v roce 1863 odmítnuto. Laodicejské poselství tajemství „Kristus ve vás, naděje slávy“ bylo zopakováno roku 1888 staršími Jonesem a Waggonerem a toto poselství bylo sestrou Whiteovou rovněž označeno jako poselství Laodiceji.

Řádek po řádku začíná třicátá sedmá kapitola Ezechiele tím, že je Ezechiel duchovně přenesen k 11. září 2001, kde dostává pohled na laodicejský adventismus, jenž je mrtev v hříších a proviněních. Je mu řečeno, aby předal dvě odlišná prorocká poselství. První způsobí spojení dohromady, avšak těla jsou stále mrtvá. Druhé prorocké vyzývá, aby poselství „čtyř větrů“ vdechlo kostem život. Poselství čtyř větrů je pečeticím poselstvím sto čtyřiceti čtyř tisíc, které označuje čtyři anděly zadržující čtyři větry. Sestra Whiteová tyto čtyři větry označuje jako „rozhněvaného koně“, jenž se snaží vyrvat, neboť je zadržován. Rozhněvaný kůň islámu se snaží vyrvat a přinést na své cestě smrt a zkázu, jak to učinil 11. září 2001, a bude znovu uvolněn při brzy přicházejícím nedělním zákonu.

To poselství přivádí mrtvá těla k jednotnému vojsku, které stojí na svých nohou. Toto jednotné vojsko je postaveno na nohy v odpověď na poselství sedmého anděla, neboť ve dnech troubení sedmého anděla bude dovršeno tajemství sňatku sto čtyřiceti čtyř tisíc s Kristem.

Poté je Ezechielovi ukázáno spojení dvou holí, které se stávají jedním národem. Tyto dvě hole jsou severní království Izraele a jižní království Judy, které jsou spojeny v jeden národ při závěru svých vzájemných období rozptýlení trvajících dva tisíce pět set dvacet let. Jejich společné završení vytváří duchovní chrám, znázorněný čtyřiceti šesti lety na počátku i na konci vzájemných časů rozptýlení.

V tomto studiu budeme pokračovat v příštím článku.

„I vstali časně ráno a vytáhli na poušť tekojskou; a když vytahovali, Jóšafat se postavil a řekl: Slyšte mě, Judsko a obyvatelé Jeruzaléma; věřte v Hospodina, svého Boha, a obstojíte; věřte jeho prorokům, a budete mít zdar. 2 Paralipomenon 20,20.“

„Věřte v Hospodina, svého Boha, a budete upevněni; věřte jeho prorokům, a povede se vám dobře.“

„Izajáš 8,20. „K zákonu a ke svědectví! Jestliže nemluví podle tohoto slova, není v nich žádné světlo.““

„Božímu lidu jsou zde předloženy dva texty: dvě podmínky úspěchu. Zákon vyslovený samotným Jehovou a duch proroctví jsou dvěma zdroji moudrosti, které mají vést Jeho lid v každé zkušenosti. Deuteronomium 4,6. „To je vaše moudrost a vaše rozumnost před očima národů, které řeknou: Jistě tento veliký národ je moudrý a rozumný lid.““

„Zákon Boží a Duch proroctví jdou ruku v ruce, aby vedly a napomínaly církev, a kdykoli to církev uznala poslušností vůči Jeho zákonu, byl seslán duch proroctví, aby ji vedl cestou pravdy.

„Zjevení 12,17. „A drak se rozhněval na tu ženu a odešel vést válku s ostatky jejího semene, kteří zachovávají přikázání Boží a mají svědectví Ježíše Krista.“ Toto proroctví jasně ukazuje, že církev ostatku bude uznávat Boha v Jeho zákoně a bude mít prorocký dar. Poslušnost vůči Božímu zákonu a duch proroctví vždy odlišovaly pravý Boží lid a zkouška se obvykle dává na základě přítomných projevů.“

„V Jeremjášově době lidé nikterak nezpochybňovali poselství Mojžíše, Eliáše ani Elizea, avšak zpochybňovali a odkládali stranou poselství, které Bůh poslal prostřednictvím Jeremjáše, dokud jeho účinnost a moc nebyly promarněny a nezbývalo jiné nápravy než aby je Bůh odvedl do zajetí.

„Stejně tak ve dnech Kristových lidé poznali, že Jeremjášovo poselství bylo pravdivé, a přesvědčovali sami sebe, že kdyby byli žili ve dnech svých otců, byli by jeho poselství přijali, avšak zároveň odmítali poselství Kristovo, o němž psali všichni proroci.

„Když ve světě povstalo poselství třetího anděla, které má církvi zjevit Boží zákon v jeho plnosti a moci, byl také okamžitě obnoven prorocký dar. Tento dar sehrál velmi významnou úlohu v rozvoji a nesení tohoto poselství kupředu.“

„Jelikož vznikly rozdíly v názorech ohledně výkladů Písma a pracovních metod, způsobilé zvíkat víru věřících v poselství a vést k nejednotě v díle, duch proroctví vždy vnášel do dané situace světlo. Vždy přinášel jednotu myšlení a soulad v jednání tělu věřících. V každé krizi, která vyvstala při rozvoji poselství a růstu díla, ti, kdo pevně stáli při zákoně Božím a světle Ducha proroctví, zvítězili a dílo v jejich rukou prosperovalo.“ Loma Linda Messages, 34.